

Husaren Lans

En vi- sa mig lys-ter att sjung - a som
 mång-en till hjär-tat skall gå, om
 gräsligt ett mord som här hän - de strax
 u- tan-för stan här-om - dan.

Sex ynglingar kommo från krogen,
 de skulle begiva sig hem,
 då en av dem ropade: Bröder,
 kom låtom oss slåss, men med vem?

Från stallet nu skyndade vakten
 till platsen där slagsmålet stod,
 men mördarna togo till flykten,
 och Lans låg där uti sitt blod.

Husarer, de ropade alla,
 kom gossar och låtom oss gå.
 Tag käppar med er – om vi falla
 vi åter oss resa väl få.

Kamraterna togo den slagne,
 av blodet han färgades röd,
 men innan de kommo till målet
 så var han re'n kallnad och död.

Men nu kommer Lans från kasernen,
 till stallet han ämnar sig då.
 Han kunde väl aldrig dock ana
 mot döden han nu skulle gå.

Kamrater, kom låtom oss hämnas,
 vi vilja se mördarnas blod.
 Vi skola dem alla slå neder,
 kom, hämnden skall inge oss mod.

Men nu möter Lans uppå vägen
 den hop som husarer vill slå.
 Godafton, de till honom sade,
 min gosse, säg vart skall du gå?

Men löjtnantens röst hördes ljuda:
 Polisen skall hava rapport.
 Och genast polis och husarer
 på jakt efter mördarna for.

Så hövligt han svarar: Till stallet,
 jag vakten skall hava i natt.
 Ja, detta kan nog vara fallet,
 men först skall vi ha lite glatt.

Till mördarens hem snart de hunnit,
 en stor och hämndlysten trupp.
 I lagens namn skall här nu öppnas,
 så ljuder i natten ett rop.

Så flögo de på honom alla,
 ett käpprapp i pannan han får
 så att han till marken ses falla,
 men snart åter upprätt han står.

O, sucka och gråt, arma moder,
 din son nu snart bojorna bär!
 Du lidande, nygifta maka,
 din make en mördare är!

Nu käpprappen hagla på honom,
 och vanmäktig störtar han ner,
 men djuriskt de honom arbeta
 men modigt på döden han ser.

Och barnet i vaggan ses sträcka
 mot fadern de armarna små.
 O, Gud, han med ånger nu suckar,
 kan jag väl förlåtelse få?

Han sökte dock manligt sig värja
 med både besinning och mod,
 men han var ju ensam mot alla,
 snart heden den färgas av blod.

Och mördarna alla de lida
 nu ångerns förfärliga kval.
 I bojor de arma försona
 sitt grymma och blodiga brott.

Så hastigt det blodsdådet skedde,
 kamrater nu först hunno fram,
 som genast nu började ropa:
 Hjälp gossar, de slå ihjäl Lans!

Men Lans vilar nu uti graven,
 hans minne det lever dock kvar.
 Hans fästmö väl sent honom glömmar,
 men aldrig hans åldrige far.